

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu uznał I. W. za winnego tego, że:

1. w dniu 31 stycznia 2015r. w R. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,12 mg/l oraz w kolejnych badaniach 1,06 mg/l i 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 19.09.2005r., sygn. akt II K 1103/05 tj. o czyn z art. 178a §4 kk i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. w dniu 31 stycznia 2015r. zabrał w celu krótkotrwałego użycia samochód marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 20.000 złotych zaparkowany w R. na ul. (...), czym działał na szkodę M. K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za popełnienie umyślnego przestępstwa podobnego z art. 279 §1 kk orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu o sygn. akt II K 379/08 w wysokości 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 16 kwietnia 2011r. do 16 kwietnia 2013r. tj. o czyn z art. 289 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk Sad połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 §2 kk (według stanu prawnego sprzed dnia 18.05.2015r.) oraz art. 43 §3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres wynoszący 3 lata oraz zobowiązał go do zwrotu posiadanego prawa jazdy do właściwego miejscowo starostwa powiatowego w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 70 złotych i obciążył go opłatą w kwocie 180 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego I. W. zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności. W oparciu o ten zarzut apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji zarzuca sądowi I instancji, że nie wziął pod uwagę okoliczności łagodzących tj. przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyrażoną przez niego skruchę. Ponadto podnosił również fakt, że pokrzywdzony będący również pracodawcą oskarżonego wybaczył mu i ponownie zatrudnił go w swojej firmie od 20 kwietnia 2015 r.. Te wszystkie okoliczności wskazują zdaniem apelującego, że zagrożenie jakie spowodował oskarżony było nieznaczne. Powinien zatem sąd rejonowy jak twierdzi w swojej apelacji obrońca warunkowo zawiesić oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby. Jednak sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu wskazał wyraźnie, że oskarżony został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji na gorącym uczynku prowadząc samochód osobowy w stanie nietrzeźwości. Fakt przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu w tych okolicznościach, przy takim zgromadzonym materiale dowodowym nie jest żadną okolicznością łagodzącą. Również fakt zabrania w celu krótkotrwałego użycia samochodu pokrzywdzonego nie budził żadnych wątpliwości w świetle zeznań pokrzywdzonego. Oskarżony jest osobą 43 letnią mającą rodzinę, postępowanie oskarżonego było zatem lekkomyślne. Winien mieć świadomość oskarżony wsiadając do samochodu w stanie nietrzeźwości i prowadząc go, na jakie naraża się konsekwencje, które dotkną również jego rodzinę. Słusznie sąd rejonowy uznał, że stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu jest znaczny. Oskarżony jak wynika z ustaleń sądu rejonowego miał w chwili zatrzymania przez funkcjonariuszy policji ponad 2 promile alkoholu co w oczywisty sposób wpływa na

ocenę stopnia winy zarzucanego mu czynu. Wymierzonych oskarżonemu przez sąd I instancji kar jednostkowych jak i kary łącznej 9 miesięcy pozbawienia wolności nie można uznać za rażąco niewspółmierną.. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu zatem karę pozbawienia wolności miał na uwadze fakt uprzedniej karalności oskarżonego, dopuszczenie się przestępstwa w ramach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk i jego dotychczasowy tryb życia. Ponadto podkreślić należy o czym nie wspomniał w swojej apelacji obrońca oskarżonego, że art. 69 § 4 kk wyraźnie wskazuje, że sąd może warunkowo zawiesić wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178 a § 4 kk wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Takich szczególnie uzasadnionych wypadków wobec oskarżonego brak zdaniem sadu odwoławczego. Wymierzony oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat również oscyluje w dolnych granicach zagrożenia. Zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony przez obrońcę oskarżonego w tej sytuacji nie zasługuje na uwzględnienie. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 20.09.2001 r. sygn. II AKa 154/01Prok. i Pr.-wkł.2002/11/29... który stwierdził : Rażąca niewspółmierność kary, art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19.12.2000 r. sygn. akt II AKa 218/00 KZS 2001/1/1/33 wypowiedział się w ten sposób, że :

Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA pod poz. 37 KZS 10/00).

W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów Sąd Okręgowy nie uznał zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego , nie podzielił przytoczone na ich poparcie argumentów zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.